

Joan Planellas, nomenat arquebisbe de Tarragona

Fins ara era rector de diverses parròquies

El cas de la llista de Puigdemont passa al Suprem

El tribunal es reuneix avui per prendre una decisió sobre si es pot presentar, després de la inhibició del contenciós

EL PUNT AVUI+ 2,50€

DIUMENGE • 5 de maig del 2019. Any XLIV. Núm. 14988 - AVUI / Any XLI. Núm. 13858 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-8

ENTREVISTA Jordi Pina ADVOCAT DE JORDI SÀNCHEZ, JORDI TURULL I JOSEP RULL

“La presó preventiva per als presos és un escarmant”

CONGRÉS • “Recollir l’acta de diputat serà una nova demostració que no pretenen fugir de la justícia”

SENSACIÓ • “Soc més optimista que quan va començar el judici. No hi ha cap prova que ens hagi enfonsat”

EUROPA-MÓN

P28

La marxa que es va fer ahir al migdia pel centre de Glasgow, en la qual també hi havia estelades ■ EFE / ROBERT PERRY

Els escocesos volen decidir

La demanda pel segon referèndum mobilitza milers de persones

LA REPÚBLICA
Avui amb El Punt Avui

28-A: corrents de fons
Anàlisi dels resultats de les generals

Farré accessibilitat

pujaescales
tel. 609 314 500 www.farre.es

EL PUNT AVUI
Avui, a partir de les 13.30 h

T’has perdut el judici de l’1-0? El cap de setmana te’l repetim. Avui, a partir de les 13.30 h

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

L'excèntric

Pels anglesos l'excèntricitat és un grau, però la gran nissaga d'excèntrics (si deixem a banda alguns líders del Brexit)

es va anar aprimant a mesura que l'imperi anava perdent les últimes colònies. Potser el darrer exemplar mereixedor d'aquest nom va ser Lord Berners. Aquest veí del poblet de Faringdon, prop d'Oxford, era un home ric, de gustos refinats, compositor i amic d'artistes, amb una passió irrefrenable per l'excèntricitat. Va morir el 1950. L'autor de la seva biografia la va titular *L'últim excèntric*. En un turó, obert als quatre vents, va fer alçar una imponent torre concebuda per a no servir de res. Per si algú li trobava una utilitat, hi va posar un rètol que deia: "Si algú utilitza aquesta torre per a suïcidar-se en serà l'únic responsable." Al seu voltant, per si aquest esperit de valorar les coses inútils no quedava prou clar, hi ha un pont sense res a sota: un pont per amor als ponts. En diuen "la Torre de la follia". A una alçada considerable

Lord Berners es va escriure el seu propi epitafi, uns versos senzills: "Aquí reposa un home que no es va avorrir mai"

de la torre hi ha un prec: "Si us plau, no doneu menjar a les girafes." En aquell indret, sovint plujós i cobert de boires, en ple *countryside* anglès, aquest deliri tropical té la seva gràcia. Lord Berners era un home sensible amb els animals. Sovint convidava el seu cavall a prendre el te amb els convidats. I en un atac de lirisme va tenyir els coloms de la seva propietat amb els colors de l'arc de Sant Martí. La vida surrealista de Lord Berners el va portar inexorablement a tractar Salvador Dalí. Un bon dia, l'empordanès el va visitar al seu poblet de Faringdon i va demostrar estar a l'altura de les circumstàncies passejant pel poble equipat amb un escafandre de submarinista. Avui, un banc de pedra amb l'escultura d'un home amb escafandre presideix la plaça del poble i evoca aquella trobada de dues ànimes bessones. No cal dir que Lord Berners es va escriure el seu propi epitafi, uns versos senzills amb un missatge central: "Aquí reposa un home que no es va avorrir mai." Un programa vital que no fa mal a ningú. Bon gent, els excèntrics.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La creu de De Gispert

L'expressidenta del Parlament Núria de Gispert ha divulgat pel Twitter unes invectives insultants contra líders de Ciutadans i del PP. Els portaveus d'aquests partits, i també d'altres formacions i alguns mitjans de comunicació, han exigint al president de la Generalitat que no li sigui imposada la Creu de Sant Jordi amb què aquest any ha estat agraciada. El president defensa la imposició, i jo l'entenc. De fet l'entén tothom, però com que ens trobem de nou en campanya electoral i en aquests períodes tot es confon i tot s'emboïca, s'ha de fer veure que no. La medalla se la mereix per haver ocupat el lloc presidencial a la cambra catalana. Ho avala el fet que, amb ella, també la reben Joan Rigol i Ernest Benach, que van ocupar el mateix càrrec. Quan tots tres van plegar van rebre elogis dels partits presents al Parlament, també dels que ara qüestionen l'honor a ella. Sempre es fa, ni que sigui per raons protocol·làries i mentre no es tracti de Carme Forcadell, que és on volien que fos: a la presó.

Una altra cosa molt diferent és que

“Li volen escatimar la distinció per uns insults al Twitter

les expansions de l'expressidenta pel Twitter siguin dignes de qui va ostentar aquell càrrec. No és la primera vegada que s'abona contra els seus adversaris polítics amb un to que no fa per a ella ni per al que va representar. No sé què li passa, a Núria de Gispert. Li he llegit coses anteriors a aquestes que ara se li censuren que també feien escruixir. Si la conegués o li tingués una mica de confiança li hauria aconsellat d'abstenir-se de molts comentaris i opinions. El Twitter és una eina perillosa. Per no saber-la usar molts queden en evidència. De Gispert no en sap ni en calcula les conseqüències.

Les medalles de Sant Jordi tenen el prestigi una mica rebaixat pel fet que se'n donen a dotzenes i, molts cops, sense mirar prim. L'altre dia l'amic Xavier Fina opinava que abans que La Trinca, que aquest any en rep una, n'era mereixedor Jaume Sisa. Que no se'n refii: em consta, perquè en conec més d'un, que alguns hi renunciaven d'entrada quan els avisen que han estat aquell any afavorits. Aquests a banda, els que tradicionalment més troben les medalles superflues i fins i tot risibles són els que militen en els partits que ara en volen escatimar una a Núria de Gispert. Ara les consideren plenes de dignitat i, en conseqüència, inapropiades per a l'expressidenta.

Una senyora em diu, precisament pel Twitter: "¿No podem dir el nom del porc a partits que dintre i fora de Parlament, en campanya o sense campanya, ens han dit de tot i ens han deixat com un drap brut arrossegat per terra?" Li responc pensant que resumeixo el meu pensament: "Vostè pot dir el que vulgui." Em diu: "No, no puc dir ni fer el que vulgui; fa cinc anys em pensava que sí; ara tinc por."

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/egnkg6>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Què faràs, Sánchez?

El vicepresident d'Òmnium Cultural, Marcel Mauri, va ser ahir contundent. En un acte a la Universitat Pompeu Fabra (que va servir perquè s'hi projectessin els vídeos que les defenses del Suprem volen exhibir però que el jutge Marchena vol deixar per a la "fase documental" del procés, a veure si ens n'oblidem) va convidar el president espanyol, Pedro Sánchez, a moure fitxa i a assegurar a negociar amb el vuitanta per cent dels catalans que li demanen posar sobre la taula del dret a l'autodeterminació. "El 28-A els catalans es van guanyar de nou el dret a ser escoltats", va dir. Ja se l'havien guanyat, de fet, el 21-D. Però Sánchez fa el sord. I a mi tot em fa pensar que ho continuarà fent. Sánchez, de moment, és més el que calla que el que diu. Ni condemna el judici, ni mou peça perquè l'advocacia de l'Estat retiri tots els càrrecs atribuïts als presos polítics, i calla quan la Junta Electoral

“El president del govern espanyol opta, de moment, per fer el sord i mirar cap a una altra banda

pren decisions que no li corresponen i veta candidats. "Sánchez ha de demostrar si té valentia política i escolta el que ha decidit la ciutadania de Catalunya", reflexionava ahir Marcel Mauri. Res. Sánchez fa el sord i mira cap a una altra banda. I si hem de fer cas del que deia l'altre dia Miquel Iceta en una entrevista, no farà absolutament res fins que hi hagi nou govern a Espanya, hagin passat les eleccions municipals

i europees i hi hagi sentència del Suprem sobre el judici de l'1-O. Aquesta és, Marcel, la valentia que de moment té Pedro Sánchez. I el PSC, que és qui hauria d'ajudar Sánchez a moure fitxa, fa el mateix. Iceta, de moment, es limita a fer frases originals en els seus actes i, també, a mirar cap a un altre costat. Se'n diu fer la viu-viu. Sánchez i Iceta prioritzen de moment guanyar eleccions, que és el que els interessa, i no pas resoldre el conflicte, que és el que els hauria d'interessar. Sánchez és una incògnita. I quan podia haver contribuït a resoldre el problema, el que va contribuir va ser a fer-lo més gran. Sánchez no serà ara un president dèbil, ni un president producte d'una moció de censura. Ha guanyat amb comoditat —té més del doble de diputats que la segona força política al Congrés—, però temo, Marcel, que la seva valentia continuarà sent la mateixa.

EDITORIAL

El PP, sense lideratge i sense rumb

La pitjor manera d'afrontar els fracassos és errar en el diagnòstic. És justament el que li acaba de passar al Partit Popular dirigit per Pablo Casado, que, després d'estavellar-se en les eleccions generals de diumenge passat, ha evitat l'autocrítica i ha iniciat un viratge cosmètic cap al centre que en primer lloc representa una manca de respecte per als seus propis electors. Qualsevol polític mínimament conseqüent hauria assumit alguna mena de responsabilitat davant la contundència de les xifres: de cent trenta-set escons, la formació dretana s'ha quedat amb seixanta-sis, i pel camí ha perdut 3,7 milions de votants. I això no representa només una pèrdua de capital polític, també significa serioses pèrdues econòmiques, perquè la nova situació es traduirà en vuit milions d'euros menys en assignacions públiques.

Casado, que fa només quinze dies oferia ministeris a Vox i ara pretén desmarcar-se'n sense renunciar al seu suport a Andalusia, no ha perdut només la credibilitat. Si repassem amb atenció els resultats i la composició del Congrés que ha sorgit de les eleccions del 28-A, veurem que també ha perdut la capacitat de ser alternativa al PSOE. Seixanta-sis diputats són un resultat que queda per sota dels setanta-un que en la passada legislatura va obtenir Podem, i això situa els populars molt lluny d'una possible remuntada. Com sempre sol passar en els cataclismes electorals, els primers problemes sorgeixen a casa mateix. Barons discòls i polítics teòricament afins, com ara Esperanza Aguirre, s'han afanyat a criticar públicament el secretari general. Pretendre fer un gir discursiu sense acompanyar-lo de mesures programàtiques i sense dimissions és prendre el pèl a la gent.

De reüll

Carme Vinyoles Casas

L'abraçada de la nena

La nena s'asseu a la falda de l'Albert i l'abraça; ella somriu, ell s'emociona i la resta s'ho mira amb el cor a la boca. Colofó d'una petita història que mereix ser contada perquè un eficient equip ha treballat per al seu final feliç i d'això se n'aprèn molt. És aquesta: Al Senegal una adolescent és violada i té una filla de qui se n'ocupa una àvia prou potent per esquivar el *deshonor* i oferir-li protecció. L'adolescent ve a viure amb la família emigrada a Catalunya, es va fent gran i pren consciència que res no justifica cap violència. Al cap d'un temps ella i la pròpia

Una història amb final feliç que reivindica el millor del gènere humà

mare són acollides per la Generalitat com a víctimes de maltractament. Mentre, al Senegal, l'àvia avisa que rep pressions per *purificar* (mutilar) la nena que va creixent. La jove mare, molt angoixada, es confia a dues educadores del centre on s'està, les quals demanen suport a l'associació Valentès i Acompanyades. S'explica

la situació a Albert Bramon, subdelegat del govern a Girona, i a Iolanda Ametller, responsable de la unitat de violència contra la dona, i s'obté el visat que ha permès que la nena es reuneixi amb la seva mare sense haver estat *tocada*. Ara, després d'abraçar l'Albert se'n va a buscar el seu futur a l'escola: ja té 6 anys! I té una mare i una àvia i una besàvia que han mogut cel i terra davant unes professionals molt implicades i unes administracions que han respost. És un goig donar les gràcies a qui actua per ferma convicció i amb el seu compromís reivindica el millor del gènere humà.

Les cares de la notícia

ARQUEBISBE DE TARRAGONA

Joan Planellas

Mirar endavant

El nomenament, ahir, de Planellas en un càrrec tan rellevant de la jerarquia eclesiàstica a Catalunya hauria de servir com a revulsiu a una institució que els darrers anys ha vist minvada la seva credibilitat. Una oportunitat que no s'ha de deixar escapar per reconnectar amb la societat.

PRIMERA MINISTRA ESCOCESA

Nicola Sturgeon

El carrer crida referèndum

Glasgow va viure ahir la primera jornada de manifestacions que vindran a partir d'ara per reprendre l'organització d'un segon referèndum que permeti als escocesos decidir si volen ser independents. Una reivindicació que té l'aval del govern i de la primera ministra.

CAP DEL SERVEI DE PLATGES DE L'AMB

Daniel Palacios

Prevenició com a horitzó

La pèrdua de sorra al litoral català és una constatació cada temporada. Una vegada se n'han detectat les causes, hi ha solucions per revertir almenys part dels efectes. Un cop feta la diagnosi, ara cal arremangar-se i que la prevenició es tradueixi en realitat.

Tal dia com avui fa...

1 any

Investidura

Aproven la reforma de la llei de presidència i Rajoy ja prepara el recurs al TC. JxCat viatja a Berlín perquè Puigdemont proposi un quart candidat.

10 anys

Atur previst

La UE eleva a 4,7 milions l'atur previst per al 2010 a Espanya. Brussel·les empitjora la previsió del govern estatal i anuncia un dèficit públic del 10%.

20 anys

Més autogovern

Pujol vol per a la Generalitat una posició "equivalent a la d'un estat". El govern català aprova l'informe per a una millora de l'autogovern.

Full de ruta

Jordi Grau

El president fa nosa i por

Com si l'editorial del que va ser un gran diari espanyol hagués donat la consigna, la Junta Electoral Central no va tenir cap problema a trencar-se i, abandonant els arguments jurídics, anul·lar la candidatura del president Puigdemont a les eleccions europees. Ho va fer l'endemà de les eleccions espanyoles que van rubricar una gran victòria d'ERC a casa nostra, amb un Junts per Catalunya que va aguantar el que no li pronosticaven les enquestes i amb una victòria a l'Estat del PSOE, després d'una bona recuperació del PSC al Principat. Apartar, escombrar, fer oblidar Puigdemont era la consigna de part de la JEC. Després va parlar la Fiscalia, ho haurà de fer el Suprem i si no ho faran altres instàncies, però queda clar que per alguns se'ls en fot la llei i se'ls en fot el que diran. Es tracta d'apartar Puigdemont perquè no poden suportar-lo i perquè no podrien suportar veure'l al Parlament Europeu i, per tant, també a l'Estat espanyol

Pensaven que Puigdemont s'ensorraria en les eleccions del 21-D però va persistir i va guanyar. Ara alguns no tenen cap problema a violentar l'estat de dret i la Constitució

amb la immunitat que li negaven però què deuria tenir si fem cas de la maniobra que es volien empescar. És un escàndol democràtic de primera magnitud. L'advocat Boye, l'alcalde Trias i la periodista Talegón substituïen Puigdemont, Comín i Ponsatí a les llistes i des de Madrid creuen que el mal ja està fet. No coneixen la capacitat de resiliència del poble català. No sé si es podrà votar Puigdemont, però qui vulgui fer-ho, podrà. Ja m'entenen. Davant de silencis significatius de demòcrates espanyols i catalans per una maniobra indigna, caldria preguntar a la JEC per què el conseller Puig, en idèntica situació que els companys d'exili, va poder presentar candidatura al Senat. O per què el mateix Puigdemont va ser candidat guanyador a les eleccions del 21-D convocades pel 155? Què ha canviat per l'actual resolució? Ja els ho dic: llavors es pensaven que s'ensorraria, però va persistir i hauria estat president. Ara no tenen cap problema a violentar l'estat de dret i la Constitució. I això té un nom.

Tribuna

Joan Abril Español. Filòleg

¿Fem un Tortosa?

Governar o no "per a tots els catalans", heus aquí la qüestió. Representar o no "tots els catalans", heus aquí també la qüestió. Ja fa uns quants anys que els partits unionistes fan declaracions provocatives en contra del govern català o del mateix president, o de la legítima presidenta del Parlament, Carme Forcadell, ara injustament processada, totes relacionades amb el fet que govern i representants sobiranistes no governen per a tots els catalans. ¿Us imagineu que els partits unionistes haguessin format govern en les darreres eleccions, aleshores ¿podrien realment dir que ells sí que serveixen tots, TOTS els catalans? Segons un estudi de l'analista de dades Joe Brew, la majoria independentista fluctua entre el 51% i el 55% durant el 2018. Hi ha un 53,12%, aproximadament, de majoria independentista si apleguem totes les enquestes del 2018.

EL FET QUE UNA MAJORIA escollida democràticament governi el país, segons els partits unionistes, no és suficient perquè es faci obra de govern, pensada "per a tots els catalans". A tall d'exemple, en foment del català -llengua cooficial a Catalunya i encara

minoritzada respecte al castellà-, el 2019 i per desè any consecutiu el Voluntariat per la Llengua ha superat les 10.000 parelles lingüístiques, un programa que des del 2003 ja suma 135.000 parelles. Però la política lingüística del govern, a ulls unionistes, no deu ser pas per a tots els catalans, i promocionar l'ús de les llengües a Catalunya (especialment el català i l'aranès, encara mancades d'una plena normalitat) tampoc deu ser una acció de govern per a tots els catalans.

ÉS D'UNA Lògica ROTUNDA que certs candidats escollits a les urnes no han estat pas triats per tot l'electorat, però el programa de govern sempre es destina al conjunt de

“Els candidats no són triats per tots, però l'acció de govern es destina al conjunt

catalans. ¿Caldrà que fem un repàs de les beceroles de la democràcia als sectors unionistes per recordar-los un concepte tan bàsic? La democràcia que tenim al país és representativa: el poble delega el poder en uns representants, i si aquests representants, per una qüestió de majories parlamentàries, són sobiranistes, aleshores les accions de govern tenen tota la legitimitat del món per traçar línies de treball favorables a la independència i a la república. Un sistema de govern, per cert, beneficiós per a tots els catalans, malgrat que hi hagi un percentatge minoritari que no hi estigui d'acord.

L'OBSESSIÓ DE FRAGMENTAR, de dividir, amb frases com "no governen per a tots els catalans" o "hi ha una majoria silenciosa", no té límits. Hi ha un desig incommensurable de confrontar, provocar, incendiar per tal de generar rèdits electorals. Assortadament hi ha una majoria de futur, de progrés -una majoria de catalans- que no es deixarà enganyar per polítics que només tenen com a programa el foment de l'odi, contra el qual només cal que injectem grans dosis d'indiferència. ¿Fem un Tortosa?

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Pablo Casado

■ Representa el primer de la classe en l'ensenyament tradicional, on l'important és aprendre's de memòria, fil per randa, el contingut de la lliçó (peus de foto inclosos) s'hagi entès o no. No li cal raonar, en té prou per ser *la voz de su amo*, en aquest cas d'un tal Ansar; des que no hi ha Rajoy, ha estat més calladet movent els fils.

L'ínclit no té gens de sentit del ridícul. Tot observador imparcial pot constatar les nombroses mentides i fixacions d'intolerància que ha deixat anar. Sembla un autòmat, i per aquest motiu sense consciència clara de la diferència entre missatge i realitat. Té una mandarina a la mà i diu taronja. Parla d'immigració i és insensible a l'hora de treure per sempre un infant dels braços de la mare. Vol el vot popular i planifica reduir el SMI... Tant li és dreta, extrema dreta o cen-

tre. Me'l miro i diria que té un greu problema, ja de naixença, de posar-se en el lloc de l'altre. Crec que pateix dèficit selectiu d'empatia; augmentat vers els interessos no espanyolistes.

Les enquestes ja apuntaven que obtindrien la meitat d'escons. Qualsevol aprenent de *pitonisso*, però, tenia clar que el PP s'ensorraria. Potser l'acrònim de la *niñata* (C.A.T.) li ha portat mala sort? Ha estat el karma? És la fi del PP? En tot cas, per favor, que continuï.

SALVADOR DOMÈNECH
Sant Quirze del Vallès (Vallès Occidental)

El carrer no s'ho mereix

■ Els veïns del carrer Sant Crist de Premià de Dalt, fa més de tres anys que ens queixem per l'excés de velocitat al nostre carrer. Es tracta d'un carrer estret, de doble sentit, i sense voreres, i pel qual hi circulen molts pares

amb nens i cotxets. L'Ajuntament no posa solució a una petició tan simple com és posar un ressalt. Avui, trobant per casualitat el tècnic de l'Ajuntament, li he preguntat quina era la resposta que ens donarien després de l'última reunió, i després de molt dubtar m'ha acabat responnent: "No el posarem, perquè el carrer no s'ho mereix."

És clar, avui en dia l'estètica dels carrers passa per sobre de la seguretat dels ciutadans. Amb tècnics així queda evident cap a on va el nostre poble.

ARNAU CAMPAMÀ MANENT
Premià de Dalt (Maresme)

La polèmica del zoològic de Barcelona

■ Els treballadors del zoològic de Barcelona estan en vaga. El seu treball perillós a causa de la reforma que l'Ajuntament de Barcelona pretén posar en

marxa per consolidar la transformació del zoo com a lloc de conservació de la fauna salvatge local. Tot i que és molt lloable, sovint s'actua més amb el cor que amb criteri científic. Prou experiència tenen els ajuntaments en el control de fauna urbana, que genera una despesa municipal absolutament innecessària, i que és producte de la por de ferir sensibilitats més que de coneixement. El professor emèrit de la UB Adrià Casinos comentava, en un article a *El País* del 31 de març, que amb aquesta reducció molts ciutadans tindran zos a casa sense saber-ho. Aquests sovint tenen espècies amb les quals s'ha traficant i que se'n permet la venda. Això sí s'ha de permetre? La inversió prevista és de 64,6 milions d'euros en el període 2019-2031. Quant podríem fer pels animals amb tants diners!

MARGARIDA CASADEVALL
Girona

La frase del dia

“El que no sabia és que trobaríem a faltar Mariano Rajoy. Torna Rajoy, torna, treu-nos el ‘fraCasado’ del davant”

Miquel Iceta, PRIMER SECRETARI DEL PSC

Tribuna

Josep-Lluís Carod-Rovira. Filòleg i escriptor

L'Espanya que vull

L'Espanya que vull ha de tallar complicitats, lligams i sintonia amb el franquisme, considerar-lo el període més nefast de la història i actuar, en conseqüència, en el marc jurídic. I condemnar oficialment la dictadura i declarar-ne il·legal l'actuació, la ideologia i l'exaltació dels seus representants, símbols i objectius. Parlo de la substitució del nom de Franco, els militars que li feren costat, els polítics i ideòlegs del règim i els càrrecs institucionals, per altres noms vinculats al progrés local i de la humanitat, la cultura i la ciència, o a la promoció de valors universals com la llibertat, la igualtat i la fraternitat. El 2019 hi ha, com si res, noms franquistes que donen identitat pública a escoles i instituts, equipaments sanitaris i esportius, així com topònims. En algun cas, sota de la denominació actual, hi consta el nom franquista, donant ententent que l'autèntic és l'anterior. Els monuments, plaques i distintius que en l'espai públic facin referència a aquesta etapa de la història han de ser enderrocats o substituïts per altres que siguin compatibles amb els valors democràtics.

COHERENTMENT AMB LA IL·LEGALITZACIÓ DEL FRANQUISME, l'Espanya actual ha de suprimir els títols nobiliaris que s'hi relacionin, com ara el ducat de Franco, així com no tolerar l'exhibició obscena i triomfal d'alguns dels seus familiars directes pels platós de televisió, en entrevistes i concursos, pel simple fet de dur el cognom del colpista. La Fundación Francisco Franco no sols no pot desgravar a hisenda, ni rebre subvencions, sinó que ha de ser posada fora de la llei, de la mateixa manera que ni a Portugal, ni a Alemanya, ni a Itàlia, hi ha cap entitat semblant amb el nom de Salazar, Hitler o Mussolini. Els militars que, passades quatre dècades de les primeres eleccions després de la mort del dictador,

signen manifestos demanant respecte per la memòria del general, han de ser apartats de les seves responsabilitats i retirats honors, privilegis o prebendes atorgats durant la seva carrera militar. Una Espanya democràtica no pot permetre la salutació franquista, ni l'exhibició de símbols, fotografies i banderes de l'antic règim, ni l'existència legal de forces polítiques que en facin apologia o en reclamin el llegat polític. Ni el manteniment de distincions, condecoracions i remuneracions econòmiques a persones a qui van ser atorgades durant el franquisme i que avui encara les mantenen. En aquesta altra Espanya, els llibres de text no poden qualificar de “règim autoritari” una dictadura militar, per tal de banalitzar-ne el caràcter antidemocràtic.

L'ESPANYA QUE VULL HA DE SER LAICA, garantir la llibertat de cultes i la igualtat efectiva de les diferents confessions davant la llei, en drets i deures. Això afecta la declaració de renda i el dret dels contribuents a triar el destinatari del

seu percentatge solidari; el pagament d'IBI dels edificis de culte, el mateix per a totes les religions; l'anomalia de mantenir, a càrrec dels pressupostos públics, capellans militars; la presència de membres de l'exèrcit o de la Guàrdia Civil, uniformats i armats, en cerimònies religioses; la prestació d'honors militars o condecoracions a figures simbòliques d'una confessió, etc. Que Espanya sigui la quarta per la cua dels 28 estats de la UE pel que fa a la independència judicial, exigeix un canvi radical en el poder judicial que ha de ser independent dels altres poders, per assolir la credibilitat i el respecte propis d'una societat democràtica. Això comporta la supressió de tribunals extraordinaris com l'Audiència Nacional, hereva del TOP franquista, i un sistema d'elecció de jutges i magistrats, lligats a la seva vàlua en la matèria i als organismes professionals corresponents, i no als partits, com a l'Europa de tradició i cultura democràtica.

L'ESPANYA QUE VULL NO HA DE SER AL·LÈRGICA A LA DIVERSITAT (lingüística, cultural, nacional i religiosa) i ha d'entendre-la com un valor de convivència. Ha de deixar de menystenir el que no coincideixi amb la llengua, la cultura, la identitat i la religió de la majoria d'espanyols, per incorporar-les també com a pròpies, protegir-ne els drets i promoure'ls. La pluralitat lingüística, si és democràtica, es nota en els organismes i institucions d'estat, civils i militars, de les corts a RTVE, passant per ambaixades i consolats. Ha de facilitar als espanyols monolingües el dret a conèixer, respectar i estimar les llengües, cultures, identitats i creences d'altres ciutadans, per alliberar-los del gueto de la uniformitat i la ignorància. Una Espanya estupenda com aquesta, conservadora o progressista, serà democràtica i no neofranquista. L'Espanya que jo vull és aquesta. I la vull de veïna.

“L'Espanya que vull no ha de ser al·lèrgica a la diversitat i ha d'entendre-la com un valor de convivència

De set en set

Jaume Oliveras i Costa

Dinosaure

A l'país, els resultats electorals han estat bons, ja que els partits independentistes han augmentat uns cinc-

cents mil vots i han sumat cinc escons més. Afegint els comuns sobiranistes s'equilibren els escons i l'augment de vots es redueix a uns tres-cents mil, que es deuen a l'augment de participació. En percentatge, els independentistes queden un xic per sota del quaranta per cent i amb la resta de sobiranistes voregen el cinquanta-cinc. O sia, uns resultats moderadament bons.

Els partits del 155, encara que no siguin exactament el mateix els socialistes que els altres, han guanyat tres-cents cinquanta mil vots i assoleixen el quaranta-quatre per cent. És veritat que l'extrema dreta i la dreta extrema han ensopegat, però els totals no són prou afalagadors. Els números mostren la realitat, i hauríem de tocar de peus a terra.

I, si donem un cop d'ull als números estatals, el total dels vots de la tri-dreta són els mateixos onze milions que va aconseguir Aznar en la millor època. No n'ha perdut cap i en té cinc-cents mil més que la suma del PSOE i Podem. Només a Euskadi han salvat els mobles. Gràcies al senyor Hondt, el repartiment d'escons emmascara la veritat i fa pensar que tot va millor, amagant darrere el mirall el fet que la dreta campa amb força pel territori peninsular. La realitat és dura i els números, descoratjadors.

El guatemalenc Augusto Monterroso escrigué el conte més breu i definitiu per descriure la realitat: “Al despertar, el dinosaure encara hi era.” Res més; tot està dit. Potser el dia 26 hi haurà una altra oportunitat, però el dinosaure és ben viu.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

El TS decidirà avui sobre la llista de Puigdemont

L'expresident diu des de Brussel·les que en algun moment seran restituïts

Joan Planellas, nou arquebisbe de Tarragona

És degà de la Facultat de Teologia, canonge de la catedral de Girona i rector

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Jordi Pina Advocat de Jordi Sànchez, Jordi Turull i Josep Rull

“Recollir l’acta de diputat serà un argument més per a la llibertat”

CAS PUIGDEMONT · “En una democràcia, els drets polítics s’han de preservar i la JEC no ho ha fet” **ACUSACIÓ** · “No hi ha ni rebel·lió ni sedició ni proves que ens hagin enfonsat” **AGENTS** · “Tot i que es visualitzaran les imatges, serà difícil desacreditar els testimonis de policies i guàrdies civils”

Carles Sabaté
BARCELONA

L'advocat de Jordi Sànchez, Jordi Turull i Josep Rull analitza, en aquesta aturada del judici als presos polítics catalans, l'evolució d'aquest, després de la dotzena setmana i després que tots ells hagin estat elegits diputats al Congrés per Junts per Catalunya.

El seu bufet de Molins Defensa Penal ha aconseguit recentment l'absolució de Sandro Rosell. És extrapolable la seva llibertat després de declarar o en espera de sentència, tot i que ja ho va demanar per als seus defensats després de declarar?

El cas Rosell és l'exemple que l'excés i la incorrecció en l'aplicació indeguda de la presó preventiva pot degenerar. Vam demanar la llibertat abans del judici i després d'haver declarat tots tres. Quan acabi el judici tornarem a demanar la provisional, mentre estiguin en espera de sentència. Però ja ho veu-

Soc més optimista que quan va començar el judici. No hi ha cap prova que ens hagi enfonsat

rem... Espero que el cas Rosell obri un debat en la fiscalia, l'advocacia i la judicatura de tot l'Estat sobre la presó preventiva, i que se circumscriu a casos molt excepcionals.

Turull, Rull i Sànchez són exemples d'acusats que no defugen la justícia.

El risc de fugida és un concepte tan eteri que comporta, molts cops, que no sigui just. Les persones que es posen a disposició de la justícia ho fan perquè no la

El cas de Sandro Rosell generarà un gran debat sobre la presó provisional a l'Estat espanyol

defugen. La conducta processal dels meus clients, que es presenten activament a un judici, contesten les preguntes, col·laboren en la seva defensa amb els advocats fent tota mena d'indicacions... no fa pensar que fugiran. El Tribunal Suprem no ens ha donat arguments contundents per mantenir-los a la presó perquè no els tenen. L'únic argument és que altres persones no es van posar a disposició de la justícia, però això és peregrí i no defensable. Fins i

tot els vam plantejar altres vies alternatives de control, però no hi ha hagut manera.

La citació de molts testimonis és un argument més que els seus tres defensats volen col·laborar amb el Suprem.

Si ens importés un rave, els acusats no reconeixien ni el tribunal. Però no és el cas. Els presos col·laboren amb l'administració de justícia intentant demostrar la seva innocència, com faria qualsevol persona jutjada.

El judici traspua voluntat de càstig?

La presó preventiva és un escarment, perquè no té justificació. Soc qui més cops ha demanat la llibertat, perquè hi crec. Condicionaria menys el mateix tribunal que els jutja. Però aquest és un judici diferent de la resta.

Amb la declaració de testimonis de la defensa hem tornat a sentir paraules com desobediència civil o mitjancers, en lloc de violència o mirades

d'odi... És més optimista?

Ara ens toca a nosaltres argumentar. Hem mirat de desmuntar les falsedats de determinats funcionaris de l'ordre públic perquè tenim corroboracions objectives que han faltat a la veritat. No hem vist les imatges individualment com hauria estat raonable, però les veurem en el seu moment. Ara els ciutadans venen a explicar com van viure l'1-O, i així no només hi serà present la visió dels agents de policia.

Segur que el jutge Marchena permetrà veure els vídeos?

Sí. Absolutament. Serà difícil recordar que algun dels agents va colpejar determinades persones en un determinat col·legi,

L'APUNT

La patata calenta de Puigdemont

David Brugué

Puigdemont es presentarà. Si la lògica i la legalitat de què tant es vanten a Madrid s'imposa, Puigdemont es presentarà. I no només això; sortirà eurodiputat. Tot i que les enquestes fa unes setmanes veien improbable que obtingués l'acta d'eurodiputat, ara s'ha girat la tuita. Bàsicament perquè, de l'exili estant, els de Ciutadans i el PP, amb la col·laboració voluntària o involuntària de la Junta Electoral Central, li han fet tota la campanya. Perquè aquesta gent, els unionistes, tenen la facultat de fer reviure l'independentisme en els moments que els mateixos independentistes es desinflen, farts de tants anys de donar voltes a allà mateix. És tan evident que Puigdemont té dret a presentar-se que fins i tots ells es passen la patata calenta.

luntària de la Junta Electoral Central, li han fet tota la campanya. Perquè aquesta gent, els unionistes, tenen la facultat de fer reviure l'independentisme en els moments que els mateixos independentistes es desinflen, farts de tants anys de donar voltes a allà mateix. És tan evident que Puigdemont té dret a presentar-se que fins i tots ells es passen la patata calenta.

però ho farem. Serà una feina més feixuga que si haguéssim pogut revisar cada testimoni amb les imatges d'on va actuar l'1-O. Les imatges ens permetran veure clarament com algun dels testimonis no era fidel a la veritat. Ha estat un error, per part dels funcionaris policials, l'hiperventilisme, l'exageració dels cops rebuts. Tinc la sensació que a la sala i al tribunal tampoc li han agradat la sobreactuació dels policies decla-

La presó preventiva actual per a tots els presos polítics és un escarment

rant que Catalunya va ser pitjor que el terrorisme d'ETA, perquè és gratuït i una ofensa greu per als agents que van treballar a Euskadi, per exemple. Els descredita dir que mai no havien vist tant d'odi al llarg d'una carrera policial... com si mai haguessin participat en un desallotjament o en una manifestació...

Demaran que no es tinguin en compte els testimonis dels agents que les imatges demos-

trin que falsejaven la veritat? La prova documental permet analitzar la credibilitat del testimoni. No pretenem obrir diligències contra cap agent; prou feina tenim amb defensar-nos de 17 anys de presó com se'n demana... però sí que volem que els jutges analitzin si els testimonis menteixen i qüestionar-ne la credibilitat. Alguns policies sí que han estat honestos. Però altres buscaven el seu minut de glòria contra els colpistes. Fins i tot declaren que els llançaven llambordes, quan a Barcelona, per exemple, ja no n'hi ha per pavimentar carrers.

Testimonis i fiscalia sembla que hagin coordinat les declaracions.

No aniria tan lluny. Sí que es percep que els agents d'un cos de seguretat concret s'han posat d'acord a declarar crits concrets o frases construïdes que mai no han format part del llençatge de les manifestacions independentistes catalanes.

Però els cossos policials disposen de presumpció de veracitat, en un judici.

Sí, però no sacralitzem ni el Cos Nacional de Policia ni la Guàrdia Civil. Com en tots els cossos policials, hi ha grans professionals i d'altres que no ho són. Alguns casos de mala pràctica en l'1-O estan sent investigats per l'Audiència de Barcelona per haver-se excedit en la violència, per exemple.

Passa a la plana següent

Nou T-Cross

Pròximament a Autopodium.
#MoreThan1Thing

Gamma del nou T-Cross de 110-169 kW (de 150 a 230 CV).
Emissió de CO₂ (g/km): de 152 a 206 (NEDC: de 123 a 173). Consum mitjà (l/100 km): de 5,8 a 9,1.

Volkswagen

Autopodium Girona, Figueres, Lloret, Olot, Mont-ras i Sant Feliu de Guixols

www.autopodiumvw.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Jordi Pina** Advocat de Jordi Sànchez, Jordi Turull i Josep Rull**Ve de la plana anterior****No poder comprovar els vídeos vulnera el dret a la defensa?**

És discutible. Però no estem acostumats a fer-ho en aquest ordre. La immediatesa és bàsica en un procediment judicial. Si tens un testimoni i li poses les imatges, li dones l'oportunitat de matisar-les o de rectificar, o fins i tot anul·lar el testimoni si és poc creïble el que declara. No tots els policies han faltat a la veritat... Ara bé, serà complicat desacreditar-los, perquè si ja ningú no recorda ni el que va declarar Mariano Rajoy en el judici perquè fa moltes setmanes!

La sentència està escrita?

Em nego a pensar-ho. Fins ara hem entomat la prova de càrrec i no ens ha anat malament. Soc ara més optimista que quan va començar el judici, el 12 de febrer, perquè després dels testimonis que havien de ratificar la violència i els delictes de sedició i/o rebel·lió i desobediència i malbaratament de cabals públics no hi ha hagut cap prova, per part de l'acusació, que ens hagi enfonsat.

No han pogut demostrar la violència de què s'acusa els presos?

Ens han explicat una violència molt menor i de cops i contusions, no pas una violència que impliqui un delictes de rebel·lió. Escridassar no és violència. Fa gràcia que els insults siguin "feixistes" o "fora les forces d'ocupació", que s'han cridat durant dècades pels carrers sense cap conseqüència.

L'acumulació de gent en una manifestació és considerada ara, pel tribunal, delictiva.

El problema d'aquest judici és que els fets no tenen cap secret. No hi ha hagut cap document secret que s'hagi descobert, ni reunions secretes, ni planificacions secretes. Tot l'1-O es va fer amb llum i taquígrafs, i tots sabem què va passar. No hi ha secrets i els acusats sempre van actuar públicament en la seva acció de govern. El judici serà, doncs, qüestió de percepcions. On la fiscalia hi veu rebel·lió, nosaltres, dret de protesta, per exemple. El tipus de preguntes de les dues parts ja ho denoten.

La fiscalia sembla ofesa per l'actuació de la ciutadania?

Sí. Com si les decisions del jutge no es poguessin protestar. Veuen com un afrontament que els ciutadans protestin cívicament i pacíficament contra unes resolucions judicials que consideraven injustes i arbitràries. Els ciuta-

L'advocat Jordi Pina, defensor de Jordi Sànchez, Jordi Turull i Josep Rull, al despatx Molins Defensa Penal, al qual pertany ■ JUANMA RAMOS

dans tenim tot el dret del món a manifestar-nos contra les decisions judicials. Els jutges també prevariquen. N'hi ha de condemnats, fins i tot, i cometen errors com tota la resta de ciutadans. Però el que nosaltres veiem com llibertat de manifestació, ells ho veuen com un intent de coartar la llibertat de jutges i fiscals.

Què sent quan la drete política demana que no hi hagi indults?

Demuestra la manca de valors democràtics d'alguns polítics de l'Estat. Demostren poc respecte envers uns ciutadans a qui no els garanteixen ni respecten el dret a la presumpció d'innocència. Quan el mateix govern d'Espanya fa declaracions sobre possibilitats d'indult estant en-

cara enmig del procés penal denota una gran falta de respecte, perquè no hi ha ni sentència.

Els seus clients han estat elegits diputats al Congrés. Què canvia?

Estem estudiant encara si en els propers dies demanarem la llibertat quan es constitueixin les Corts generals o bé esperem a un moment posterior, quan acabem el judici, que ja falta poc. Recollir l'acta de diputat serà una nova demostració que no pretenen fugir de la justícia. En el meu últim escrit de demanda de llibertat provisional argumentava que el mateix jutge Pablo Llarena, quan va acordar la llibertat dels meus defensats i d'altres presos, tenia en compte que es presentaven a les

L'exageració i l'hiperventilisme dels policies ha estat un error i no ha agradat ni al tribunal

Els ciutadans tenim tot el dret a manifestar-nos contra les decisions judicials

La prova que la Junta Electoral s'excedeix són els particulars vots del president i el vicepresident

La defensa dels acusats és unitària, tot i els diferents estils que podem tenir els advocats

nes inferiors, o una sedició atenuada o graduada...

El Tribunal Suprem s'encamina cap aquí?

Intento abstraure'm de les especulacions. Segurament els fiscals veuen clara la rebel·lió i les defenses, l'absolució. Tinc molt clar que no hi ha ni rebel·lió ni sedició. Es parla massa alegrement de rebel·lió i sedició, però els tipus penals s'han de provar. Hi ha adverbis que s'han d'anàlitzar. L'aixecament tumultuari s'hauria de provar molt bé, i no ho tenen gens fàcil si atenem a les proves i testimonis presentats fins ara.

Es coordinaran les conclusions finals de les defenses dels presos independentistes?

La defensa és unitària. Ens hem coordinat des de l'inici i anem a l'una. Seria absurd pensar que el que va bé a un acusat perjudica l'altre. No hi ha estratègies diferents, tot i que sí diferent estil. Les conclusions posaran èmfasi en allò que pertoca a cadascú. Les acusacions són conjuntes i la línia de defensa també. Potser no es percep per televisió, però les defenses ens repartim els interrogatoris.

El fet que els acusats s'han presentat a les eleccions per partits diferents ha etiquetat les defenses com a separades, també.

Des del punt de vista polític, el clam de l'independentisme és "aneu junts!". Però aquest clam no és extrapolable a les defenses. JxCat no té res en contra d'ERC, i a l'inrevés; s'ha vist en la campanya, doncs en el judici menys. Anem tots a l'una. La mateixa acusació de conxorxa entre entitats civils, policia i dirigents polítics ens hi obliga.

Creu que la Junta Electoral incideix en excés en la configuració de les llistes, com ha passat en el cas de Puigdemont, Comín i Ponsatí?

Sense cap mena de dubte. La prova és els vots particulars molt qualificats, com són els del president i el vicepresident de la JEC, entre d'altres, a la resolució dictada. Una cosa són mers errors administratius i una altra cosa són drets fonamentals com són els drets polítics de qualsevol ciutadà, per molt que caigui malament un ciutadà electe a un determinat sector de la població espanyola. I en aquest sentit, en qualsevol país democràtic, els drets polítics s'han de preservar sempre per sobre de qualsevol altra consideració, cosa que en aquest cas no s'ha fet. I aquí ho deixo. ■

eleccions al Parlament del 21-D. Demostraven arrelament pel fet de ser candidats. Doncs ara encara més arrelats, no? Si volen participar en la governabilitat de l'Estat des del mateix Congrés dels Diputats! Volen participar en la política espanyola per aconseguir el dret a l'autodeterminació pactat amb l'Estat. Diuen al jutge que volen construir, amb els seus valors, l'Estat. És un argument evident que no volen fugir.

La preveu dura?

Tot està obert. El tipus penal no és de zero a cent. Hi ha circumstàncies que atenuen les responsabilitats penals. Haurem de veure si busquen condemnar per rebel·lió, o només conspiració per a la rebel·lió, que té pe-

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ELECCIONS

L'expresident Puigdemont, amb els exconsellers Comín i Ponsatí, i amb els seus substituïts el 26-M, l'advocat Boye, l'exalcalde Trias i Talegón, ahir ■ ACN

El Suprem dictaminarà avui si Puigdemont pot ser candidat

■ Els tres jutjats de Madrid que van rebre els recursos de l'expresident, Comín, Ponsatí i JxCat eleven a l'alt tribunal la decisió de revocar o no la seva exclusió de les europees ■ “Està en joc la democràcia”, sostenen

M. Piulachs / N. Segura
BARCELONA / BRUSSEL·LES

El Tribunal Suprem, finalment, serà l'òrgan que decidirà si l'expresident Carles Puigdemont i els exconsellers Antoni Comín i Clara Ponsatí poden o no presentar-se a les eleccions al Parlament Europeu del 26 de maig amb la coalició independentista Lliures per Europa, després que la Junta Electoral Central (JEC) els exclogués de la llista, a petició del PP i Cs. En concret, la secció quarta de la sala contenciosa administrativa del Suprem es reuneix avui a les dotze del migdia per prendre una decisió, segons el gabinet de premsa de l'alt tribunal.

El jutjat contencios administratiu 2 de Madrid, que va rebre el recurs de JxCat contra la proclamació de candidatures del 29 d'abril passat, juntament amb els jutjats 9 i 21, on van anar els recursos dels polítics contra la seva ex-

Les frases

“Ens poden apartar d'una llista, d'un paper, però no ens apartaran de fer campanya i política”

Carles Puigdemont
EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT

“El ministeri fiscal és únic a l'Estat espanyol. Per tant, el Tribunal Suprem ens ha de donar la raó també”

Gonzalo Boye
ADVOCATS DELS EXILIATS

“La perjudicada també és la ciutadania d'Espanya. No només no ens rendim, sinó que guanyarem”

Clara Ponsatí
EXCONSELLERA D'ENSENYAMENT

“Acatarem el que digui el Suprem. Ara, qui treballa contra Espanya no s'hauria de poder presentar als comicis”

Carlos Carrizosa
PORTAVEU DE CS

Les dues interpretacions de la Junta Electoral Central

La polèmica resolució de la Junta Electoral Central (JEC) per excloure l'expresident Puigdemont i els exconsellers Comín i Ponsatí de les llistes europees se centra en dues interpretacions errònies, segons la fiscalia. Són:

L'article 384 bis

■ La JEC sosté que, com que estan processats per rebel·lió, se'ls ha d'aplicar l'article 384 bis de la LECrim perquè no puguin ocupar un càrrec polític, mesura, però, que la llei només recull per als que estiguin a la presó,

com Llarena va fer amb els presos polítics.

Sufragi passiu no vinculat a l'actiu

■ La JEC indica que aquests tres candidats no poden figurar en una llista electoral perquè no estan inscrits en la lli-

ta de residents a l'estranger. La fiscalia, però, raona que ser candidat (sufragi passiu) no està vinculat al fet de ser elector (sufragi actiu, votar), i aquest, alhora, té el requisit d'haver d'estar inscrit en el cens electoral per refermar formalment aquest dret.

clusió, van derivar ahir al Suprem la decisió de revocar l'exclusió dels números 1, 2 i 3 de la llista de Lliures per Europa –com demana la fiscalia, ja que considera que, si no, es “vulneraria el seu dret fonamental de su-

fragi passiu”– o bé mantenir el polèmic dictamen d'una JEC dividida.

En la resolució, difosa ahir, els tres jutjats del contencios entenen que el Suprem, al qual també van recórrer els deman-

dants, és l'ens que s'ha de pronunciar, perquè els recursos plantegen qüestions que afecten tant la inelegibilitat dels candidats com la proclamació de les candidatures. Hi afegeixen que aquests dos

assumptes estan íntimament relacionats i, per tant, ha de ser el Suprem el que estableixi el criteri jurídic que ho determini, i també “amb la finalitat d'evitar possibles resolucions contradictòries”.

L'expresident Puigdemont i els exconsellers Comín i Ponsatí van conèixer la resposta dels jutjats ordinaris mentre feien una roda de premsa a Brussel·les amb els seus substituïts provisionals en les llistes del 26-M: l'advocat Gonzalo Boye, que ahora defensa els polítics exiliats amb Jaume Alonso-Cuevillas (escollit diputat al Congrés per JxCat a Girona); l'exalcalde Xavier Trias, i la columnista Beatriz Talegón. Tots van coincidir a reiterar que amb la decisió sobre la seva exclusió “està en joc la democràcia”.

Puigdemont es va queixar ahir que el dictamen de la JEC “ja crea un impacte” en les eleccions europees, perquè per a JxCat per Catalunya suposa “un punt de partida en desavantatge”. El líder de JxCat va acusar Ciutadans i el Partit Popular d'intentar “apartar-los” d'aquests comicis. Així, va lamentar que encara no hagin pogut començar a parlar sobre el seu programa electoral i a fer campanya. “No ens apartaran de la campanya ni de la política”, va prometre Puigdemont, tot i que va admetre que el seu cas podria “motivar els electors no només a Catalunya, sinó també a l'Estat espanyol”.

Per això, els líders de JxCat van aprofitar ahir per demanar el vot també als ciutadans espanyols. “Els perjudicats no només som els catalans, sinó la ciutadania del Regne d'Espanya”, va alertar la número 3 de la llista, Clara Ponsatí. Un punt que va destacar, així mateix, la seva substituta provisional, Beatriz Talegón, que va assegurar que l'intent d'apartar els caps de llista de JxCat de les europees suposa un “greuge” per a la ciutadania espanyola, a la qual va demanar el vot.

I Boye va afirmar que la fiscalia ha intentat “sortir del pas” davant d'una decisió que és un “clar perjudici polític” per a una formació. “És tan evident la violació de la seva pròpia normativa que no pot ni dissimular”, va assegurar i hi va afegir que el ministeri públic ha escollit el camí del “respecte als drets fonamentals”. Pel que fa a la resolució d'ahir, Boye va criticar que “un cop més s'estan passant la pilota els uns als altres”, però que el jutjat podria haver fet aquest pas divendres. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ELECCIONS

Òmnium insta Sánchez a retirar els càrrecs als presos

■ Marcel Mauri creu que els resultats del 28-A obliguen el president espanyol en funcions a seure a dialogar, “respectant el dret a l'autodeterminació” ■ Demana que es deixi d'acusar Cuixart

M. Sardà
BARCELONA

Marcel Mauri, vicepresident d'Òmnium Cultural, va instar ahir el govern espanyol a ordenar a l'advocacia de l'Estat que retiri tots els càrrecs contra els presos del procés jutjats al Suprem, advertint que mentre els continuïn acusant, el PSOE i el PSC no només no estaran buscant solucions sinó que “agregaran” el “conflicte”. El vicepresident d'Òmnium va fer aquesta crida des de l'auditori de la Universitat Pompeu Fabra (UPF), que es va quedar petit, malgrat les 320 places, per a l'acte *Les proves prohibides al Suprem, al descobert*, celebrat ahir al matí.

Mauri està convençut que els resultats del 28 d'abril obliguen Pedro Sánchez, president en funcions del govern espanyol, a negociar “amb el 80% de catalans que li demanem solucionar aquest conflicte per la via democràtica, respectant el dret a l'autodeterminació”.

Després d'habilitar dues sales més, des de les quals es va poder seguir l'acte en *streaming*, es va donar inici a l'acte, projectant vídeos aportats per les defenses dels imputats, que el magistrat Pablo Llarena ha deixat per a

Marcel Mauri, vicepresident d'Òmnium Cultural, durant l'acte celebrat ahir a l'auditori de la UPF, a Barcelona ■ ACN

“la fase documental” del procés, i que es van contraposar amb les declaracions dels policies al Tribunal Suprem. Els vídeos van indignar en més d'una ocasió el públic assistent, que va respondre amb xiulets, esbrincades i crits de “llibertat”.

Mauri, que va cloure l'acte amb la seva intervenció, va afirmar que el 28 d'abril passat, els catalans es van “guanyar de nou el dret a ser escoltats i a parlar sense condi-

cions”, i va considerar que “el PSOE i el PSC estan agregant el conflicte” mirant a una altra banda, per això els va demanar, dirigint-se concretament al primer secretari del PSC, Miquel Iceta, que “faci alguna cosa ràpid”, amb relació a la situació dels polítics independentistes presos.

“Els hauria de fer vergonya. Hi ha situacions d'injustícia i repressió que no poden continuar si realment volen trobar solu-

cions al conflicte”, es va lamentar Mauri, que va afegir: “No podeu permetre que, en nom del PSC, els advocats de l'Estat, que depenen exclusivament del Ministeri de Justícia, estiguin acusant el president d'Òmnium al costat dels advocats de Vox. Quina vergonya!”

Posicionament

Segons el vicepresident d'Òmnium, el futur “govern espanyol té una immensa responsabilitat

d'aclarir si continuarà per les vies d'excepció, de seguir per la llei mordassa o de tenir ministres que encara continuen dient que les imatges de l'1-O són *fake news*”.

Per Mauri, “si una cosa va quedar clara diumenge passat, és que en el nostre país hi ha una immensa majoria que es nega a resignar-se davant les situacions injustes, que rebutja la repressió”. El vicepresident d'Òmnium va destacar també que “el 80% del

nostre país és contrari als presos i als exiliats, i demana solucionar el conflicte amb diàleg i sense renúncies”. En aquest punt, Mauri va considerar que Pedro Sánchez ha de “demostrar si té valentia política” per “escoltar el que ha decidit la ciutadania de Catalunya; hi ha una remor en aquest país que no desapareixerà mai i que reclama llibertat”.

Clàudia Pujol, membre de la junta directiva d'Òmnium, va ser la conductora de l'acte, en el qual també va intervenir Olivier Peter, advocat de l'equip de defensa de Jordi Cuixart, que va denunciar que va trigar tres mesos a poder veure el seu client, alhora que va destacar el somriure permanent del presi-

La frase

“Hi ha situacions d'injustícia i repressió que no poden continuar si volen trobar solucions”

Marcel Mauri

VICEPRESIDENT D'ÒMNIMUM CULTURAL

dent d'Òmnium, amb el qual envia al tribunal el missatge que “ja us hem guanyat”.

En els vídeos es va veure també testimonis rebutjats per “prescindibles i impertinents”, com el de la premi Nobel de la pau Jody Williams, que considera que els líders independentistes “són presos polítics”, i es va donar a conèixer detalls de les proves pericials rebutjades, com l'informe de Scotland Yard, en que es nega la rebel·lió i l'existència de violència davant la Conselleria d'Economia. ■

La CUP presenta a Sabadell les 196 llistes a les municipals del 26-M

Redacció
BARCELONA

Amb el lema *Municipis valents per canviar-ho tot*, les 196 candidatures de la CUP a les eleccions municipals del proper 26 de maig es van presentar ahir, en un acte a la plaça Creu Alta de Sabadell, municipi que des del juliol del 2017 té l'alcalde de la co-

alició formada per Crida per Sabadell, Maties Seracant.

“Volem desbordar els salons de plens i que senti amb força la veu dels moviments socials, del moviment sindical i veïnal, d'aquelles que defensen el territori”, va manifestar el diputat de la CUP Carles Riera, que va insistir: “Cal que els ajunta-

ment es posin al servei del poble organitzat.”

A l'acte hi van intervenir candidats i candidates i càrrecs municipals d'arreu del país, de Sant Celoni a Alcanar. “Quan governa la CUP s'avança en la recuperació i la gestió pública dels serveis bàsics necessaris per a una vida digna”, va sostenir Susana Moreno, regidora d'Edu-

cació a Capellades. “La solidaritat antirepressiva també és la confrontació contra el feixisme i contra els que intenten blanquejar-lo”, va declarar Anna Saliente, candidata de la CUP a Barcelona, i la regidora al consistori Eulàlia Reguant va insistir que la formació anticapitalista vol “ser clau en el procés de democratització”. ■

Candidats i simpatitzants de la CUP, en la presentació per a les municipals, ahir a la plaça Creu Alta de Sabadell ■ CUP

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ELECCIONS

D'esquerra a dreta, Arqué, Graupera, Menasanch, Salvadó, Oller i Pou ■ JUANMA RAMOS

Primàries concorrerà amb 121 llistes el 26-M

Les candidatures s'hi presenten per constituir governs municipals que impulsin la implementació de la república

Rosa M. Bravo
BARCELONA

Primàries Catalunya, el procés liderat per Jordi Graupera, defensa el paper que els governs municipals han de jugar amb la Generalitat i el Parlament en la implementació de la república catalana, i vol propiciar “un desbordament democràtic” que faci més difícil “el bloqueig de l'Estat espanyol”. Presentarà un total de 121 candidatures a les eleccions municipals. Ahir es van presentar a la nau Bostik de Barcelona els caps de llista i les línies d'actuació amb què Primàries Catalunya vol defensar el mandat de l'1-O que, al seu parer, els dirigents polítics del moment no van gosar tirar endavant.

L'objectiu és constituir governs municipals per, entre altres coses, exercir la sobirania fiscal liquidant els impostos a l'Agència Tributària de Catalunya, assegurar una policia local “d'obediència exclusiva al mandat democràtic i a les institucions catalanes”, revertir les contractacions públiques amb empreses que “s'han significat contràries al dret d'autodeterminació” i

La xifra

121

candidatures de Primàries es presentaran a les eleccions municipals de forma molt repartida pel territori.

“identificar les infraestructures i punts estratègics per a un efectiu control del territori”. La conductora de l'acte, Anna Arqué, va defensar que “una nova manera de fer política allunyada de la partitocràcia i fonamentada en els valors republicans és possible”.

A l'acte hi van ser presents Uriel Bertran, Josep Manel Ximenis i Antoni Castellà, que van proclamar que els partits que representen –Solidaritat Catalana per la Independència, Units per la República i Demòcrates– fan ara “un pas al costat” per cedir el protagonisme al lideratge de la societat civil. “No hi ha cap més via per fer efectiu l'1-O que un procés de trencament entre la ciutadania i les institucions, i el primer pas és prendre el poder en els governs municipals”, va assegurar Castellà. ■

Graupera: “Liderarem la revolta”

“La independència la farem nosaltres. Tenim dret a ser lliures i liderarem la revolta popular des dels ajuntaments.” Així va reivindicar el lideratge del municipalisme el candidat per Barcelona, Jordi Graupera, que va estar acompanyat dels caps de llista de Tortosa, Terrassa, Lleida i l'Hospitalet, que van recordar el paper precursor d'Arenys de Munt en les consultes. Pepi Oller, alcaldable de Terrassa per la República, va afirmar: “Volem una ciutat republicana en un país republicà.”

Jordi Pou, candidat de Primàries Lleida, va reivindicar el lideratge territorial de la capital del Segrià, d'on són originaris Francesc Macià i Lluís Companys.

Núria Menasanch, cap de llista per Tortosa, va assegurar al seu torn: “Som la revolució transversal per fer la república catalana des del municipalisme.” l'hospitaletenc Carles Salvador va afirmar, per la seva banda, que “la independència no serà malgrat l'Hospitalet sinó gràcies a l'Hospitalet”. ■

111 FIRA ACTIU NATURA
Ribera d'Ebre, Terra Alta i Priorat

DIVERSES ACTIVITATS:
Tirolina, paramotor,
piragüisme, ràpel...

Dissabte 18 de maig
De 9:00 a 14:00
De 16:00 a 21:00

+ INFO: www.firamoralanova.cat/actiu-natura/

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Alcaldessa i candidata de Junts per Catalunya a Girona

Marta Madrenas

“Cal un govern fort per liderar el camí cap a la independència”

ALERTA • “Si es penalitzés l'alcaldeessa que ha estat el braç de la ciutadania lluitant per la República, quin missatge es donaria?” **MODEL** • “Girona no s'ha de canviar com un mitjà com volen alguns, perquè la ciutat funciona i estem orgullosos de com és, però cal millorar-la”

JOAN SABATER

Lurdes Artigas
GIRONA

Madrenas, alcaldessa des de fa tres anys, afronta les primeres (i, pel que diu, últimes) eleccions com a cap de llista.

En el balanç de mandat han destacat que han executat o iniciat el 95% del pla de govern. Queda, però, potser el regust amarg d'haver aparcat el pla de la Devesa, que havia de ser el gran pla?
No hi coincideixo. No puc considerar que no he aconseguit aprovar-lo perquè hauria pogut fer-ho fa un any amb escreix, però no ho vaig voler fer perquè s'apartava substancialment de la voluntat majoritària dels ciutadans en el procés participatiu. En anar intentant recollir consensos es va allunyar de la idea primigènia. I ens hem adonat que potser no cal cap pla sinó fer directament el que demanava la ciutadania, que és el que estem fent. I el que vol la ciutadania, i nosaltres hi coincidim, és que la Devesa no ha de ser un espai ecològicament a protegir, sinó un parc urbà dels que tenen les grans capitals europees, viu, amb concerts, que la gent pugui anar-hi a passejar, fer esport, que formi part de tot aquest espai dels rius i sigui una gran àrea verda de cara a la ciutat. Això és el que defendem i aquell pla no era això. No cal fer cap eina urbanística per fer això. Fa un any vam dir que demostràriem com pot ser la Devesa, fent-la.

S'ha marcat com a gran repte la reforma del carrer Barcelona. Més enllà de les obres privades ja en marxa (clínica Girona, Hipercor) i de l'institut Ermessenda, a càrrec d'Ensenyament, en què es concreta l'aposta a àmbit municipal?
Primer de tot, algú es pensa que tot això passa per casualitat? Les coses passen perquè es treballen. Sobretot dues, les hem treballat molt. I després hi ha tota la feina a fer per part de l'Ajuntament: ja estem invertint centenars de milers d'euros a l'Avellaneda i a Reggio Emilia; estem treballant per treure calendaris per escrit d'Adif sobre la plaça Espanya, com vam fer amb el parc Central, i nosaltres ho complementarem amb obres al carrer Bailèn; vam fer l'estudi de l'amiant, se n'havia parlat molt però no hi havia cap estudi, i ara, que ja sabem on és i on no és, encarregarem un altre estudi de si hi hauria la possibilitat d'eliminar-ho, si és el millor o no i quin cost tindria.

Alcaldessa com a segona opció

Advocada i expresidenta dels API gironins, Marta Madrenas (Girona, 1967) va entrar en política el 2011 per mitjà de Carles Puigdemont. El març del 2016 es va convertir en alcaldessa. No va ser, però, la primera opció quan Puigdemont va ser elegit president de la Generalitat. Va ser-ho Albert Ballesta, dinovè de la llista, que va ser alcalde menys de dos mesos. En tres anys Madrenas ha marcat perfil propi com a alcaldessa, sobretot erigint-se en líder en el tema independentista. Des del 2018 és també diputada.

ELECCIONS

En mobilitat l'aposta continuarà sent per aparcaments dissuasius i dificultar l'accés en vehicle al centre?

Sí, amb certs canvis. Els pròxims vuit anys han de ser els de la transformació de Girona. Hem de fer un pla de renovació urbana, millorar molt l'accessibilitat, repensar tot el tema de voreres, il·luminació, seguretat, neteja i mobilitat. Girona té una mida que pot tenir una mobilitat que sigui exemple de mobilitat sostenible. La mobilitat pedalable ha de ser, a part de la dels vianants, la protagonista. Hem de baixar les bicicletes de les voreres, adaptant espais pedalables a les calçades amb seguretat, pensem fer inversions potents en això. També convertir tants carrers com es pugui, amb seny però amb ambició, per a vianants. I volem donar a la Girocleta prioritats absolutes; estem treballant per a l'ús de bicicletes elèctriques en barris amb orografia difícil. En mobilitat tenim un repte també a Pont Major. Estem treballant molt intensament, gràcies al fet que estic al Parlament, en un futur baixador de tren a Pont Major. Amb una gran bossa d'aparcament. Hem fet 36 km de carrils pedalables i la idea és que es pugui venir en bicicleta dels municipis veïns, però pel comerç hi ha d'haver alguns parquings dissuasius amb comunicació sobretot en bicicleta i també en tren en el cas de Pont Major. Les llançadores

Girona pot ser exemple en mobilitat sostenible. Hem de baixar les bicicletes de les voreres i convertir més carrers per a vianants

són el contrari a les tesis progressistes de la mobilitat. Hem visitat aquest darrer any models d'èxit, hem estudiat estàndards europeus i s'aparten dels busos llançadora, és el passat ja.

El debat a Girona en habitatge, un tema clau, és tant perquè en falta de social com per l'encariment del lloguer, que alguns vinculen als pisos turístics.

Per mi el problema greu és trobar pisos assequibles. Cal resoldre els reptes fent diagnosis verídiques. A Girona tenim 50.000 habitatges, entre 2.000 i 3.000 es dediquen a la UdG i uns 700 són turístics. Durant 10 anys no s'ha construït res. Per tant, jo no puc criminalitzar de la manca d'habitatge assequible només el turisme i qui ho faci no tindrà ni idea de com respondre a aquest repte. Nosaltres creiem en el foment del lloguer assequible. Es pot fer de moltes maneres, que ja hem iniciat: comprant habitatge en tanteig i retracte, treballant intensament perquè la Generalitat n'adquireixi per gestionar-lo nosaltres, i també estem localitzant solars de titularitat municipal susceptibles de construir-hi perquè farem cessions d'ús a 50 o 75 anys a cooperatives i entitats del tercer sector perquè hi construeixin i ho destinin a lloguer assequible. Creiem que podrem moure 500 habitatges més.

Girona té un problema de seguretat? Les dades parlen fa mesos d'un augment del nombre de robatoris i just després hi va haver les jubilacions en la Policia Municipal.

A tot Catalunya han augmentat una mitjana d'un 10% certs fets que estan al llindar entre delictes i faltes. Vull que Girona sigui una ciutat segura i prioritzarem el pla de seguretat. Ja tornem a tenir la plantilla de la Policia Municipal que teníem, però l'ampliaré en 10 agents i l'any que ve tornarem a augmentar-la en 10 més si pot ser. També implementarem el pla de videovigilància i iniciarem un projecte pilot de subcomissaries, amb una primera a Santa Eugènia, perquè hi hagi molta més rapidesa en reacció i més visibilitat i proximitat, perquè estem treballant en un nou model de policia que serà tota de proximitat. I per últim volem treballar en un mapa de la inseguretat, ho he vist en alguna ciutat europea i m'ha agradat molt: penjarem un mapa on la ciutadania expressarà els llocs on se sent insegura, perquè segurament mitjançant urbanisme ho podem millorar. En molts casos és per manca d'il·luminació o petits culs-de-sac.

Quines expectatives electorals té? Creu que l'ajudarà el seu ferm paper en el procés, que l'ha ajudat a fer-se coneguda?

A mi no m'ha d'ajudar res, no tinc cap ambició personal, d'aquí a quatre anys m'apartaré. El que pretenc és que Girona tingui el millor projecte. Crec que amb el nostre projecte Girona es pot enlairar definitivament o que tota la feina que he fet es pot canviar en sis mesos com un mitjó, que és el que diuen alguns que volen fer. Ens sentim orgullosos de com és la ciutat: som referents en gestió de residus, en tractament de la salut mental, en els comerços, en l'estat del benestar... Ara, hi ha molt marge de millora, si no ja ni em presentaria. Hi ha nous reptes que són apassionants i si no els agafem de seguida ens passaran. Parlo de convertir Girona en una ciutat tecnològica, ser exemple de mobilitat sostenible, de gestió de residus, de protecció de la gent i de generació d'oportunitats. Són els cinc eixos. Construir costa molt, però desconstruir és fàcil. Tenim una ciutat que funciona, l'hem de girar com un mitjó? No, l'hem de millorar. Dit això, és cert que Girona és reconeguda com a pal de paller de l'independentisme i la construcció de la República. Com s'interpretaria si no es fes confiança a l'alcaldesa que ha intentat ser el braç de la ciutadania? Penalitzant-me, quin missatge es donaria?

És difícil que hi hagi una majoria absoluta. Quin seria el seu pacte prioritari: amb el PSC, amb qui ja havia governat, o amb ERC, a qui l'uneix el tema nacional?

Amb qualsevol que vagi en aquesta línia: la Girona de les oportunitats i protegir les persones, i la lluita per la independència. Amb tots els que pugués, perquè soc persona de consensos. Però si no hi ha un govern fort no es podrà fer cap de les dues coses i per tant he de demanar confiança. Si es vol continuar liderant el camí cap a la independència calen governs forts, perquè si no ja hem vist què ha passat al Parlament, que no tenim majoria o no es mostra. No s'ha prioritzat la independència. Pot passar a tot arreu això i si no es prioritza la independència les coses no surten com han de sortir. ■

**FUNDACIÓ PRIVADA
CASAL DELS AVIS D'ALFORJA**

De 1990 a 2015, 25 anys cuidant les persones grans amb excel·lència, millorant cada dia.

**FUNDACIÓ PRIVADA
CASAL DELS AVIS D'ALFORJA**

De 1990 a 2015, 25 anys cuidant les persones grans amb excel·lència, millorant cada dia.

PLACES DISPONIBLES TANT DE RESIDÈNCIA COM DE CENTRE DE DIA.

On som?
La residència està situada al centre del poble, a on es troben els comerços, just al costat de l'església.

Què oferim?
Totes les instal·lacions de la Residència i el Centre de dia ofereixen el màxim confort i qualitat als residents. Cal Botó és una antiga casa pairal remodelada i la casa adjacent, can Serra, és una casa moderna que ha estat construïda recentment amb els estàndards més alts del mercat.

Disposem d'un gran equip de professionals
Metge, Infermera, Fisioterapeuta, Educador social, Psicòloga, Treballadora social, Auxiliars de geriatria, Cuiners i equip de manteniment

Disposem de places privades lliures...

Per a més informació:
Plaça de Dalt, 1 - 43365 Alforja - Tel. 977 81 60 21
www.casalavisalforja.org i Facebook: Fundació Casal dels Avis d'Alforja

BIZET

13 —

25 MAIG

20^e

Liceu

Opera
Barcelona

MÉS VIUS
QUE MAI

UNA ORIGINAL ÒPERA AMBIENTADA EN UN "REALITY SHOW"

LES PÊCHEURS
DE PERLES

UNA MÚSICA DE GRAN SENSUALITAT, EN LA PRIMERA
OBRA MESTRA DEL COMPOSITOR DE "CARMEN"

LICEU.CAT - 902 787 397 #LESPECHEURSLICEU

COMPRA
D'ENTRADES
A LICEU.CAT
D'11 A 194 €

EL PUNT AVUI⁺

La informació, sempre actualitzada

entra a elpuntavui.cat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Vilanova i la Geltrú, tretze llistes per a 49.321 electors

ATOMITZACIÓ • Les escissions internes als partits multipliquen el ventall de candidatures d'esquerres i de dretes per al 26-M

LIDERATGES • Només el PSC, Som VNG-Podem i el PP repeteixen alcaldable i només cinc dels tretze candidats són dones

Cati Morell / Taempus
VILANOVA I LA GELTRÚ

La capital del Garraf, que tradicionalment ha estat governada per convergents i socialistes, o per tots dos alhora, afronta les eleccions municipals amb més candidats de la història: tretze en total. Aquesta atomització de candidatures és fruit, principalment, de les escissions internes que s'han produït en alguns partits, tant de dretes com d'esquerres, i que han donat pas a l'aparició de noves llistes independents.

El cas més paradigmàtic és el de Ciutadans, que s'ha dividit en tres: en les darreres eleccions municipals, el partit de Rivera i Arrimadas va obtenir dos regidors al consistori, que a mig mandat van deixar la formació per discrepàncies i que ara es presenten per separat com a caps de llista de dues candidatures independents: Carmen Reina Padilla (Ciudadania Activa) i Francisco Álvarez Marín (Unió de Ciutadans Independents). Aquesta escissió ha obligat el partit taronja a buscar un nou lideratge, que ha assumit l'advocada de 38 anys Erika Quintero, que s'estrena en política. L'espai dels comuns tampoc ha aconseguit sumar sensibilitats i, com ja va passar en les eleccions del 2015, el sector de Podem i el d'Iniciativa i En Comú es presenten en llistes separades. Els podemites ho fan sota la sigla de l'agrupació d'electors Som VNG-Podem, que torna a liderar Enver Aznar amb l'objectiu de superar els dos regidors que va obtenir ara fa quatre anys, mentre que En Comú i Iniciativa per Catalunya han decidit presentar-se amb el nom de Vilanova en Comú, amb un cap de llista nou, Gener Barjola, professor de secundària de 35 anys i escriptor procedent d'ICV, i amb l'aspiració de recuperar la representació al consistori que havien tingut en mandats anteriors.

La tercera formació que s'ha dividit en dos és l'extinta Convergència i Unió, que ara es presenta sota la sigla de JxCat. El sector més conservador i antirrupturista

Tretze candidats i candidates es disputen l'alcaldia de Vilanova i la Geltrú en aquestes eleccions municipals ■ A.G.

amb Espanya ha agafat el nom de Convergents i presenta de candidat un funcionari i expert en arts marcials, Esteve Bagué, de 54 anys, amb molt poques possibilitats d'obtenir ni tan sols cadira al consistori. JxCat, en canvi, aspira a ser la força més votada, com en les eleccions del 2015 (6.004 vots *versus* els 4.429 del segon classificat, el PSC), tot i no aprofitar el rèdit electoral de Neus Lloveras al capdavant de l'alcaldia aquests darrers quatre anys. L'aposta de JxCat és Blanca Albà, regidora des del 2011 i aquest darrer mandat quarta tinenta d'alcaldia i responsable de l'àrea de Ciutadania. Des del 2011, CiU sempre ha guanyat les eleccions municipals frec a frec amb el PSC, però en els comicis al Congrés de fa una setmana va quedar com a cinquena força, amb 3.814 vots, en contraposició amb els 9.603 que va sumar ERC i els 9.295 del PSC.

Els socialistes confien a recuperar l'hegemonia que havien tingut. Van ser la força més votada i van exercir l'alcaldia des de l'any 1979 fins al 2011, tret d'un parèntesi de vuit anys (1991-1999) en què CiU els va avançar en vots, tot i que només va poder governar quatre anys (1991-1995), amb el desaparegut Esteve Orriols al capdavant, ja que en el mandat posterior el PSC va pactar amb ICV i ERC i va recuperar l'alcaldia.

El repte que s'han fixat els socialistes vilanovins per tornar a ser la força més votada i tornar a tenir l'alcaldia és doblement difícil, perquè presenten el mateix candidat que ha encapçalat la llista els darrers vuit anys, Juan Luis Ruiz, que en les dues darreres convocatòries electorals ha experimentat una pèrdua substancial de suports (dels 6.952 que va aconseguir el 2011, només en va poder retenir 4.429 el 2015). Malgrat

La incògnita és si la CUP es mantindrà com a tercera força i el paper que hi tindrà ERC, en plena hegemonia

aquesta clara regressió, el PSC s'ha mantingut com a segona força i en aquest mandat que ara s'acaba ha format part del govern municipal gràcies a un pacte amb CiU que es va trencar l'any passat arran de les discrepàncies entre les dues formacions pel que fa al discurs nacional.

La primera gran incògnita d'aquestes eleccions municipals serà el resultat de Capgirem Vilanova-CUP, que fa quatre anys va aconseguir doblar el nombre de vots i convertir-se en la tercera força més votada, per sobre d'ERC, Ciuta-

dans, Podem i el PP. Els anticapitalistes han optat en aquestes eleccions per presentar una candidatura bicèfala, de manera que la primera de la llista, Marta Jofra, i el segon, Enric Garriga, són els alcaldables. I la segona gran incògnita és el paper que hi tindrà ERC, en plena hegemonia a escala nacional, i que en les darreres eleccions municipals va quedar en quarta posició. Els republicans també han apostat per la renovació, i Olga Arnau, regidora des del 2015 i ara amb responsabilitats de govern gràcies al pacte amb el PDeCAT, substitueix Queti Vinyals i podria rendibilitzar tant la tasca d'aquest any escàs de govern com l'onada de suports que el partit ha tingut en aquestes darreres eleccions al Congrés, on a Vilanova també va ser la força més votada, amb 9.603 vots, seguida del PSC, amb 9.295.

El PP repeteix candidat, Carlos Remacha, amb poques possibilitats de recuperar el resultat residual que va obtenir el 2015 com a setena força. A més, els populars competiran amb els ultradretans de Vox, que presenten com a cap de llista l'empresari Jaume Torres Dolz. I el tretzè partit en discòrdia és Solucions, "el partit de tots", que neix dels moviments veïnals i que presenta de candidat el jove administrador de finques Gerard Fernández. ■

Els protagonistes

BLANCA ALBÀ PUJOL
JxCAT

Té 56 anys i és regidora de l'Ajuntament des del 2011, on ha ocupat diversos càrrecs de govern i actualment és quarta tinenta d'alcalde. Advocada i amb estudis d'economia, actualment és la responsable de l'Oficina d'Afers Socials i Família de la Generalitat a Vilanova. També és entrenadora estatal d'atletisme.

JUAN LUIS RUIZ LÓPEZ
PSC

Té 43 anys i és enginyer tècnic en mecànica i graduat en economia. És regidor de l'Ajuntament des de 1995 i va formar part de l'equip de govern local durant el mandat 1999-2011 i també en aquest darrer gràcies a un pacte amb CiU que es va trencar ara fa un any. Repeteix com a cap de llista del PSC.

OLGA ARNAU SANABRA
ERC

Té 52 anys, és assessora fiscal i consultora d'empreses. Des de fa un any, és la primera tinenta d'alcalde i regidora d'Hisenda, Empresa i Innovació gràcies a un pacte amb CiU. Ha estat vinculada al món associatiu i va ser presidenta del Patronat de la Fundació Esport Base de Vilanova i la Geltrú.

L'alcaldesa Ada Colau en un acte de precampanya ■ LAURA FÍGULS / ACN

Colau anuncia més accions per ampliar l'habitatge social

Proposa més reserva d'habitatge protegit en promocions noves i crear un centre d'atenció per a afectats d'assetjament

X.A.
BARCELONA

Artadi i Bou defensen el comerç

La candidata de Barcelona en Comú a l'alcaldia de Barcelona, Ada Colau, va proposar ahir incrementar del 30 al 50% la reserva d'habitatge de protecció oficial en obra nova per a les promocions de més de 400 m² a Ciutat Vella, l'Eixample, els barris de Vila de Gràcia i Camp del Grasot, Poblenou i el Poblesec. Aquesta és una de les mesures estel·lars que vol activar si manté el govern de la ciutat, que podria fer extensiva també als barris de Sants, Hostafrancs i les Corts.

Colau considera que amb la reserva del 30% en promocions de 600 m² que va impulsar l'Ajuntament no n'hi ha prou per garantir que la gent pugui viure a tots els barris. "Hem de fer més i començarem per aquells barris que estan més amenaçats per l'especulació i per la gentrificació, com la zona marítima o el centre històric", va puntar ahir en un acte de precampanya. L'alcaldesa recorda que tant a Nova York com en diverses ciutats europees ja s'apliquen mesures similars i s'ha demostrat que és econòmicament viable.

La candidata efectiva de JxCAT a l'alcaldia barcelonina, Elsa Artadi, va sortir ahir en defensa del comerç de proximitat, un sector que considera crucial per a l'economia de la ciutat i que, segons el seu parer, ha viscut quatre anys d'abandonament per part de Colau. La número dos va reprimir a Colau que hagi donat cobertura al top manta i que no hagi treballat amb el sector per afrontar els nous reptes de futur com la transformació digital, que vol incentivar si governa.

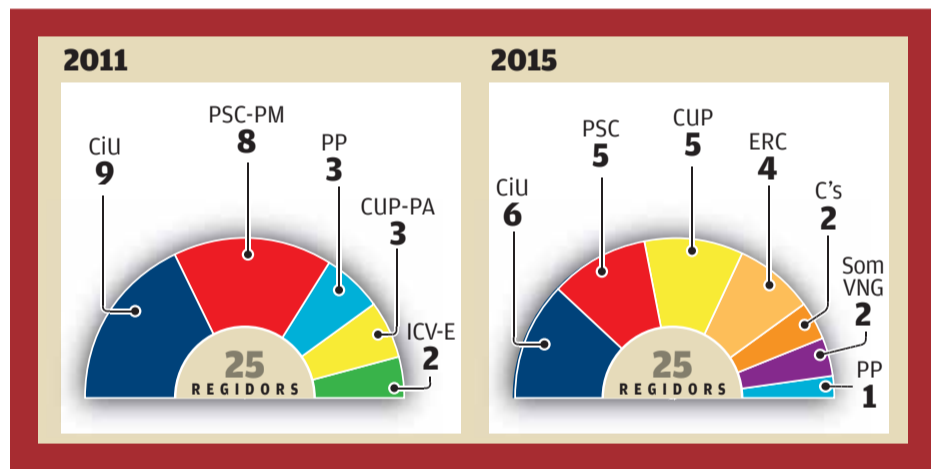
L'aspirant del PP, Josep Bou, va coincidir en les crítiques a Colau pel comerç i proposa reduir les traves administratives i posar fi al top manta. El candidat del PSC, Jaume Collboni, va insistir ahir a reptar l'alcalde d'ERC, Ernest Maragall, a un cara a cara perquè els ciutadans triïn entre els seus projectes: "O més procés o més Barcelona." Per la seva banda, Manuel Valls (Ciutadans) insisteix que el "gran perill" per a la capital catalana "no és Vox, sinó el nacionalisme".

Entre les mesures del seu programa electoral també inclou la creació d'un centre d'atenció als afectats per l'assetjament immobiliari i en defensa dels llogaters, que oferirà assessorament gratuït i permetrà denunciar pràctiques abusives.

L'habitatge és una de les prioritats de Colau. Sosté que durant el seu mandat s'han reduït un 22% els desnonaments a Barcelona i s'ha atès 7.200 famílies en risc tot i no tenir competències en aquesta matèria. Pel que fa als habitatges públics de nova construcció, s'ha

passat de tres-cents durant el mandat de Trias a un miler en els últims quatre anys. "I a partir d'ara en podrem tenir 1.500 cada any entre promoció i adquisicions. Haurem doblat l'habitatge públic de la ciutat en dos mandats", pronostica.

Colau vol que "els especuladors tinguin claríssim que no són benvinguts a Barcelona" i lamenta que l'Ajuntament s'hagi vist obligat a assumir competències de la Generalitat i de l'Estat "per posar la maquinària de l'habitatge de protecció oficial a la màxima producció". ■

MARTA JOFRA SORA
CAPGIREM
VILANOVA-CUP

Llicenciada en ciències ambientals i màster en energies renovables i agricultura ecològica, va ser regidora de la CUP del 2015 al 2017, quan hi va renunciar. La CUP ha optat per una fórmula de candidatura bicéfala, de manera que comparteix la figura d'alcalde amb el número 2 de la llista, Enric Garriga, guionista.

ERIKA QUINTERO ULTRARAN
CIUTADANS

Advocada de 38 anys, és la primera vegada que es presenta a unes eleccions. Lidera la llista local de Ciutadans després de la crisi interna que ha viscut el grup amb la marxa dels dos regidors que va obtenir el 2015, que van acabar com a no adscrits i que ara es presenten per separat en grups independents.

ENVER AZNAR MÉNDEZ
SOM VNG-PODEM

Treballador social i màster en drogodependències, té 33 anys, i repeteix com a cap de llista de l'agrupació d'electors Som VNG. És un dels fundadors i impulsors del cercle de Podem a Vilanova i la Geltrú, a més d'activista antiglobalització i pel dret a l'habitatge digne. També milita a Anticapitalistes. Actualment està a l'atur.

CARLOS REMACHA LÓPEZ
PP

Graduat en dret, màster en dret i negoci marítim i gestió portuària i oficial per a la protecció dels vaixells i de les instal·lacions portuàries, treballa en una multinacional dedicada al transport marítim. Va ser el líder de Noves Generacions al Garraf i ja va ser el cap de llista dels populars de Vilanova ara fa quatre anys.